

Cây Kéo Của Lý Thợ May

Contents

Cây Kéo Của Lý Thợ May	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17

Cây Kéo Của Lý Thợ May

Giới thiệu

Editor: Con Dê BayBeta: Con Dê Bay, Phác HồngThể loại: Thần quái, ôn nhu bạc tình công x mỹ nhân thụ, cổ phong,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cay-keo-cua-ly-tho-may>

1. Chương 1

Editor: Con Dê Bay

Tiếng mưa rơi tí tách.

Phương nam vẫn luôn nhiều mưa như thế, người đi đường vội vàng chạy về, nước mưa bắn tung tóe. Mặc bên ngoài có bao nhiêu náo nhiệt, bên trong tiệm may vẫn yên tĩnh như cũ.

Lý thợ may liếc mắt nhìn ra, cũng không cảm thấy tịch mịch lắm.

Nhiều năm trước quê hán hán nghiêm trọng, người nhà đều chết. Một mình hán vượt núi vượt sông đến miền sông nước phía nam này, tự xoay sở mở tiệm may, lúc đầu quả thật có chút chưa quen, lâu dần cũng không còn bận tâm đến việc đó nữa. Trong thành đều nói hán tính cách ôn hòa, lại tuần tú nên người đến cửa làm mới đêm không xuể, nhưng Lý thợ may lại lấy lý do đã có thê tử mà cự tuyệt hết.

So với một người thê tử, hán càng trân ái cây kéo trong tay mình hơn.

Lý thợ may không dễ cho người khác lấy kéo của hán. Hán có thói quen cô độc một mình, đồng bạn duy nhất chỉ có cây kéo này mà thôi.

Xúc cảm lạnh lẽo, nhẵn nhụi mát mẻ như da thịt.

Lý thợ may trân trọng cây kéo đó, đem nó làm bạn cả đời.

Bộ đầu tuần tra đi ngang qua, thấy Lý thợ may cuối đầu cắt vải liền tốt bụng nhắc nhở một câu: “Lý thợ may nên đóng cửa sớm đi. Gần đây trong thành có một tên tội phạm giết người. Có khi thừa lúc trời mưa mà phạm tội không chừng.”

Lý thợ may khẽ mỉm cười: “Cám ơn ngài, ta biết rồi.”

Nói thì nói vậy, nhưng sau khi bộ đầu rời đi, Lý thợ may vẫn không có dấu hiệu đóng cửa tiệm, chẳng qua là cảm thấy trời hơi lạnh nên đi đến kéo một bên cửa lại. Nhưng chưa tới nửa khắc sau, một bàn tay trắng nõn như ngọc đem cửa đẩy ra, âm thanh vang lên cọt két, Lý thợ may cũng không ngẩng đầu lên, chỉ từ tốn nói: “Người đến rồi.”

Người đến thật là một mỹ nhân, eo nhỏ chân dài, mông vểnh sẵn chắc.

Chẳng qua là quá lạnh nên mặt hần vẫn như vậy, không lộ vẻ gì.

Quả thật gương mặt xinh đẹp tinh xảo không mang biểu tình gì, con mắt u ám lẳng lẳng nhìn Lý thợ may một hồi rồi xoay người thay hần khóa cửa lại.

Lý thợ may lúc này mới buông kéo xuống, đặt vào tấm gấm gói kỹ lưỡng, sau đó để vào một cái hộp gỗ.

Hần còn chưa xoay người, đôi tay trắng nõn từ phía sau đem hần ôm vào, da thịt mỹ nhân cũng giống như biểu tình của y vậy, một luồng lạnh lẽo. Lúc này trên thân thể mỹ nhân đã tháo nút buộc áo, đầu vú trước ngực ma sát lưng Lý thợ may, Lý thợ may lại thờ ơ không động, cúi đầu cách lớp gấm tỉ mỉ vuốt ve cây kéo của hần.

Mỹ nhân cởi quần áo của Lý thợ may, lẳng lẳng nhìn tấm lưng vững chắc của Lý thợ may, sau đó hôn lên.

Lý thợ may rút cuộc động tình, chậm chạp xoay người, ưỡn ưỡn hạ thân, cười ôn hòa: “Liếm nó.”

Gương mặt tinh xảo của mỹ nhân vẫn không lộ vẻ gì, nhưng gò má y có chút ửng đỏ, ngồi xổm xuống ngậm lấy dương vật Lý thợ may. Những việc như vậy hai người đã làm nhiều lần, cũng quen tay hay việc. Dương vật Lý thợ may rất lớn, mỹ nhân không ngừng phun ra nuốt vào, khi lại đưa đầu lưỡi kiêu diễm ra liếm láp chóp đỉnh, mặt mũi y thật ra có chút trắng bệnh, đôi môi lại đỏ tươi diễm lệ. Ánh mắt mỹ nhân quan sát biểu tình của Lý thợ may, đôi mắt ướt nước, hồn xiêu phách lạc.

Lý thợ may thoải mái thở dài một tiếng.

Thực sắc tính dã.*

* Thực sắc tính dã: Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

[s://phoenix1995.wordpress.com/thuc-sac-tinh-da/](http://phoenix1995.wordpress.com/thuc-sac-tinh-da/)

Sau đó hần ra hiệu cho mỹ nhân đứng lên, đẩy đồ vật trên bàn xuống, đem mỹ nhân đẩy ngã trên bàn, vén một chân của y lên, đưa tay tìm kiếm, hậu huyệt mỹ nhân đã ướt át không thôi. Lý thợ may liếm liếm ngón tay, tự tiểu phi tiểu nói: “Nguyên lai đã lãng thành như vậy rồi.”

Mỹ nhân đỏ mặt, mím môi nhìn Lý thợ may, trợn mắt nhìn hần có chút hờn dỗi.

Lý thợ may vâng vâng đầu vú y, như nguyện mà nghe được tiếng rên rỉ trầm thấp của mỹ nhân. Mỹ nhân tìm lòng không đành đưa tay định ôm lấy Lý thợ may, hay chân vững vàng quần ngang eo hần, âm thanh nửa nức nở nửa rên rỉ: “Vào đi, tiến vào, nhanh một chút...”

Nhưng Lý thợ may lại không theo ý nguyện của y, ngón tay trong hậu huyệt mỹ nhân đùa bỡn đến bọt nước tung tóe, làm mỹ nhân khóe mắt cũng rỉ nước mắt, cơ hồ thét lên muốn xuất ra, ngay lúc đó Lý thợ may nhanh chóng đem dương vật tàn nhẫn mà đâm vào.

Mỹ nhân không khống chế được mà giãy dụa thân thể mềm dẻo, hai mắt trắng bệnh, môi cắn chặt lại ngăn chính mình rên rỉ, nếu không phải có tiếng mưa rơi che giấu, phỏng chừng nửa con phố đều nghe thấy.

Lý thợ may đầu tiên là hung hãn thao hậu huyết mỹ nhân, mỗi lần đâm vào như đòi mạng, làm mỹ nhân hai mắt ngấn lệ yêu kiều, trên mặt một mảnh đỏ ửng, giống như tiểu yêu tinh. Y dưới thân Lý thợ may không cách nào bảo trì băng lãnh, cả người như hóa thành một bãi nhiệt lỏng, hận không thể cùng Lý thợ may quần quýt nhau cả ngày lẫn đêm.

Ngay lúc mỹ nhân cảm thấy mình sắp bị Lý thợ may thao chết, Lý thợ may thể nhưng lại chậm lại, chín nông một sâu, tinh tế cọ sát làm mỹ nhân cơ hồ muốn phát điên.

Y ghen ngào mà ôm Lý thợ may, môi đỏ mọng muốn hôn hấn, Lý thợ may lại nghiêng đầu, tránh nụ hôn của y.

Mỹ nhân trong lòng ủy khuất, nhưng rất nhanh bị Lý thợ may lần thứ hai tàn bạo đâm vào. Lý thợ may như muốn bồi thường y, triền miên liếm đầu vú y. Mỹ nhân cả người run lên, rên rỉ thét: “Thật sướng, thật thích, người buông ta ra...”

Một bên vừa gọi, một bên lại khóc lên.

Trần hoan ái này không biết trải qua bao lâu, đợi Lý thợ may thỏa mãn, mưa phún bên ngoài đã thành mưa to, rồi từ mưa to chuyển thành mưa nhỏ, trời đã tối hẳn.

Lý thợ may sau khi xong việc trước giờ vẫn ôn nhu, tỉ mỉ đem mỹ nhân rửa sang sạch sẽ, hấn vào nhà đổi một cái khăn lông, khi đi ra mỹ nhân đã chỉnh xong trang phục của mình, khôi phục lại dáng vẻ lãnh nhược băng sương.

Lý thợ may cười một tiếng: “Không ngồi một chốc rồi đi?”

Mỹ nhân khoe mắt vẫn là một mảnh đỏ ửng, nơi cổ tất cả đều là dấu hôn, thoạt nhìn mê hoặc dụ người.

Mặt y không đổi liếc nhìn Lý thợ may một cái: “Người vốn không có ý muốn lưu ta lại, việc gì phải nói như vậy.”

“Lời khách sáo thôi.” Lý thợ may ngược lại cũng thản nhiên.

Trong con người mỹ nhân thoáng tức giận, bỗng nhiên xoay người, bước nhanh mấy bước, rồi đột ngột quay đầu lại hỏi: “Người còn chưa muốn hỏi tên ta sao?”

Lý thợ may chùi sạch tay, đang chuẩn bị đem cây kéo yêu quý của mình ra, nghe vậy cười cười.

“Ta vốn không thích người, cần gì phải hỏi tên người.”

Con người này gương mặt ôn nhu, nhưng tâm địa thực vô tình.

Mỹ nhân không nhìn hấn nữa, bước ra khỏi cửa cũng không quay đầu.

Sáng ngày sau bộ đầu lại đến hỏi Lý thợ may: “Ngày hôm qua người đóng cửa trễ, có nhìn thấy ai quái lạ không?”

Người quái lạ.

Lý thợ may cười nhàn nhạt: “Người quái lạ không có, chỉ có người thú vị ngược lại rất nhiều.”

Bộ đầu hỏi mãi thấy không có tin tức hữu dụng nào, vịn tường khổ não: “Tối qua trong thành lại có người chết, một chút đầu mối cũng không có, thật là phiền phức.”

Lý thợ may đang tỉ mỉ lau chùi cây kéo của hấn, nghe xong liền cười cười, không nói gì thêm

2. Chương 2

Editor: Con Dê Bay

Lý thợ may có một phiên nào.

Ông mai bà mối trong thành thật sự là kiên nhẫn, hai ba ngày lại đến tiệm lải nhải không ngừng, Lý thợ may dù tốt tính đến đâu thì nụ cười trên mặt cũng khó mà duy trì được.

Hắn cụp mắt xuống, lấy cái lý do cũ: “Ồ quê đã có thê tử, ta không muốn- ”

Bà mối vậy khần lưa cắt lời hắn: “Này, hai nơi xa nhau như vậy, ta nói chứ, người một đại nam nhân ở đây, dù sao bên người cũng phải có người chiều cổ, lỡ như bị bệnh, hoặc là...” Bà mối nháy mắt, “Hoặc như những chuyện kia, cũng không thể mình người giải quyết được đúng không. Nếu người luyện tiếc thê tử thì nên đưa nàng đến đây, Lý thợ may này, không phải nói chứ, ta thấy đáng đáp người không giống người có thê tử.”

Lý thợ may nhú lông mày, trước tiên không nói việc hắn đã có thê tử hay chưa, nếu như hắn thật đã có thê tử mà bà mối này vẫn làm mai cho hắn lấy vợ, đây là bất trung bất nghĩa.

Bà mối quan sát nét mặt hắn, vội vã lấy lòng: “Thật ra là vậy, người biết tửu lâu ở thành đông chứ? Nữ nhi nhà đó cũng là một đại mỹ nhân, trước đó vài ngày có đến tiệm người may quần áo, liếc mắt một cái liền thích người. Cô nương kia duyên dáng yêu kiều, phong thái trác tuyệt, người đi xem thử.”

Nói đến mỹ nhân, Lý thợ may đã nhìn thấy một vị mỹ nhân chân chính.

Thấy y rồi, mới biết cái gì gọi là lục cung phần đại vô nhan sắc.*

*Lục cung phần đại vô nhan sắc

Dịch nghĩa:

Sáu cung son phần không còn ai đáng gọi là có nhan sắc nữa

Dịch thơ:

Sáu cung nhan sắc thua hờn phần son

Trích trường hận ca- Bạch Cư Dị, bản dịch: Tấn Đà

[.vietnamsingle.net/p_tho.asp?BID=2459](http://vietnamsingle.net/p_tho.asp?BID=2459)

Đang muốn cự tuyệt, lại nghĩ tiếp tục như thế cũng không phải biện pháp, không bằng trực tiếp gặp người ta nói rõ ràng, vì vậy hắn đáp ứng, đợi bà mối vui mừng rồi đi, tiệm may lần nữa lại chìm vào yên tĩnh, Lý thợ may xoay người lấy một khúc vải hoa mới, là màu đỏ hồng, trước đó vài ngày có người may một bộ giá y*, hắn đã làm xong hết, chỉ còn điểm xuyết thêm một chút.

*Giá y: áo cưới

Hắn suy nghĩ đến nhập tâm, ngay cả khi cửa đóng lại cũng không biết.

Khi hắn nhận ra, mỹ nhân đã đứng trước mặt.

Lý thợ may gương mặt cười cười: “Người như vậy, đến lúc cuối năm, ta sợ không ăn no nổi.”

Con người mỹ nhân chợt lóe chút ngượng ngùng, ngữ khí lại hết sức băng lãnh: “Người muốn đi gặp nàng?”

Lý thợ may trong chốc lát không rõ hắn nói ai, mỹ nhân liền giải thích: “Người muốn cưới vợ?”

“Nghe nói đối phương là một đại mỹ nhân chân chính.” Lý thợ may buồn cười nói.

Mỹ nhân âm thầm nắm chặt nắm đấm, tiến lại gần nhìn hắn: “Ta có đẹp không?”

Lý thợ may cười một tiếng: “Ta chưa từng thấy đối phương, chỉ là, sao người lại biết chuyện này?”

Mỹ nhân chợt quay đầu, lui về sau mấy bước, đỏ mặt liếc hắn một cái, ngón tay run run mở nút buộc vạt áo: “Người vốn không thích ta, quan tâm những việc này làm gì.”

Mỹ nhân thân thể trắng nõn như ngọc, hai điểm trước ngực đỏ tươi, đẹp không tỳ vết.

Lý thợ may chống cằm thú vị nhìn y, đến khi mỹ nhân cả người trần trụi, sắc mặt đỏ ửng đi tới, hắn mới dè dặt bàn tay đang mò đến thắt lưng của mỹ nhân: “Chờ đã.”

Mỹ nhân ngẩn người, sắc mặt thay đổi: “Người chán ta?”

“Người đang nghĩ gì vậy?” Lý thợ may xoay người lấy bộ giá y xếp gọn, sau đó khoác lên thân thể mỹ nhân, khéo môi mang theo tia hài hước: “Lúc ta làm cái áo này, vẫn muốn xem người mặc vào có bộ dáng gì.”

Vừa nói, vừa cẩn thận mặc giá y cho mỹ nhân.

Mặc xong, Lý thợ may lui về phía sau mấy bước, xoa xoa cằm quan sát một hồi: “Quả nhiên kiều diễm mê người, rực rỡ như xuân.”

Mỹ nhân tay chân luống cuống mà kéo vạt áo, khuôn mặt lạnh băng mỹ lệ có chút mờ mịt, ánh mắt lại mang theo vài tia đáng thương.

“Người, người sao lại cho ta mặc cái này? Chúng ta chẳng phải muốn cái kia....”

Vừa dứt lời, Lý thợ may đã đem mỹ nhân ôm vào ngực, tay dọc theo vạt áo âm thầm tiến vào hậu huyết mỹ nhân, thấp giọng cười bên tai y: “Đáng vẻ như vậy không tốt sao? Nhìn xem, nơi này của người lại ướt rồi, tựa hồ rất cao hứng...”

Lý thợ may rất ít khi chủ động, cho dù đang ở bên trong y cũng có thể nói ra những lời tinh táo khiến người mất hứng, đây là lần đầu tiên. Mỹ nhân mới bị hấn đụng, cả thân thể mềm nhũn tựa vào lồng ngực hấn, trong lòng suy nghĩ, có thể lần tới nên dùng một chút thủ đoạn, để hấn càng chủ động hơn.

Mỹ nhân kìm nén tiếng rên, liếc mắt nhìn Lý thợ may một cái: “Người nếu thích, vậy thì phí lời làm gì.”

Lý thợ may hiếm khi tốt bụng thuận theo ý y, vén làn váy mỹ nhân lên, áo cưới đỏ rực làm tôn lên da thịt trắng nõn của mỹ nhân, Lý thợ may hôn lên vành tai mỹ nhân, nâng chân mỹ nhân lên để y ngồi lên người mình, sau đó đem dương vật chậm rãi tiến thẳng vào thịt huyết của mỹ nhân.

Hậu huyết mỹ nhân căng chặt ướt át, cơ hồ không kịp chờ cơn thịnh của Lý thợ may, Lý thợ may con mắt u ám, ôm chặt mỹ nhân vào trong ngực mình, hạ thân hung ác động, mỹ nhân bị hấn nhắc lên hạ xuống, miệng thịt run rẩy, cả người đều đỏ ửng.

“A a, a, nữa, thêm chút nữa, chậm một chút...”

“Ồ ồ...”

Hai người đang vui vẻ, bỗng có tiếng gõ cửa.

Mỹ nhân vội vã đè nén âm thanh, Lý thợ may liếm tai y, thấp giọng nói: “Đừng sợ, người có thể kêu ra tiếng.”

“A, a a...”

Bên ngoài truyền đến âm thanh: “Lý thợ may, mở cửa, có việc cần hỏi.”

Âm thanh của Lý thợ may mang theo vài phần ý cười, ở bên tai mỹ nhân nói: “Cửa không có khóa.”

“A——” Mỹ nhân sợ gắt gao ôm lấy Lý thợ may, Lý thợ may xoa xoa hông y, vuốt ve sống lưng y cho đến khi y từ từ buông lỏng mới nói: “Buông tay ra, ngồi xuống dưới đi.”

Mỹ nhân tròn tròn mắt, Lý thợ may buồn cười hôn gò má y, đem cơn thịnh trong hậu huyết mỹ nhân rút ra, sau đó đem mỹ nhân ấn xuống dưới quây để y chống tay xuống đất, Lý thợ may sờ sờ thịt huyết, âm thanh cương quyết: “Nâng lên chút.”

Mỹ nhân quay đầu ủy khuất nhìn hấn, sau đó yên lặng mà đem hông nâng lên, lúc này Lý thợ may mới đem dương vật đâm vào.

Cùng lúc đó, bộ đầu đẩy cửa vào.

Lý thợ may ăn mặc chỉnh tề đứng sau quây, cúi đầu dùng thước đo vải.

Bộ đầu cảm thấy trong không khí có một mùi vị kỳ quái, nhưng không suy nghĩ nhiều.

Cho nên hấn vĩnh viễn không biết, ở phía sau quây, có một mỹ nhân tuyệt sắc vô song đang dùng hậu huyết ướt át phóng đảng mà phun ra nuốt vào cơn thịnh của Lý thợ may.

3. Chương 3

Editor: Con Dê Bay

Lý thợ may nghiêm trang hỏi: “Bộ đầu đến là muốn may đồ mới sao?”

“Không phải.” Ánh mắt bộ đầu quái dị nhìn hấn một hồi rồi lên tiếng: “Người có biết bà mối Triệu chết rồi không?”

Lý thợ may kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Có người chết trong thành sao?”

“Trong thành có người chết cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, chúng ta vẫn không có đầu mối, bắt quá... người biết ta vì sao đến tìm người không?”

“A.” Lý thợ may nhú nhú mi, bộ đầu cảm giác bầu không khí quỷ dị khó hiểu, hấn quan sát Lý thợ may từ trên xuống dưới, lại không phát hiện ra chỗ nào không ổn, thật sự kỳ quái.

Một lát sau, Lý thợ may mới nhú mày: “Người hoài nghi ta có liên quan.”

“Không sai. Người không biết?” Bộ đầu nhìn chăm chú hấn, “Bà ta trước khi chết, vừa vắn chính là đến chỗ người làm mai.”

Lý thợ may cười một tiếng: “Người đến chỗ ta mỗi ngày đều không ít.”

Bộ đầu không vui mà trở về.

Lý thợ may lúc này mới cúi đầu sờ soạng một chút, mỹ nhân nước mắt giàn giụa mà quỳ trên mặt đất, sắc mặt ửng đỏ, trên mặt đất có một bãi nước ướt, nguyên lai đã phát tiết. hấn đem người ôm đến trên bàn, nhẹ nhàng ấn ấn đầu gối y, “Có đau hay không?”

Mỹ nhân cắn môi lườm hấn một cái, không lên tiếng.

Lý thợ may cúi người hôn lên đầu gối y, gương mặt nhìn y đầy thâm ý: “Thời điểm nói đến bà mối Triệu, người làm sao lại nuốt lợi hại hơn?”

Mỹ nhân cả người cứng đờ, con ngươi u ám không rõ, y yên lặng nhìn Lý thợ may, hỏi: “Vậy người chịu hỏi tên ta sao?”

“Điều này rất quan trọng sao?” Lý thợ may một bên thay y lau chùi thân thể, một bên cười đến nhẹ như mây gió, “Ta còn tưởng người là con mèo nhỏ từ nơi nào đến không tên không tuổi. Ta nhớ lần đầu thấy người là ngày mưa, người ướt nhẹp, còn mang theo mùi vị rỉ đồng khó hiểu, người mỗi ngày trốn trong góc bên cạnh cho rằng ta không thấy, kỳ thực ta đều nhìn thấy, mãi đến ngày người phát hiện ra chuyện này, đổ mặt chạy đến trước mặt ta, hỏi ta có muốn chạm thử vào người không.”

Mỹ nhân cúi đầu lộp bộp nói: “Người sao còn nhớ...”

Lý thợ may buồn cười nắm cằm y, “Ta đương nhiên nhớ, thời điểm ta gặp người cảm thấy rất kỳ quái, công tử nhà ai lại rảnh rỗi như vậy, thấy ta nhìn hấn không phản ứng gì, lại kéo tay ta với vào trong quần áo mình, thế nhưng là dọa ta, thế này mà là chạm thử thôi?”

“Người, người bị giật mình sao...” Gương mặt lạnh như băng của mỹ nhân không còn, cả khuôn mặt đỏ như ráng đỏ mây chiều.

“Bất quá...” Lý thợ may dừng một chút, mỹ nhân nhìn hấn, hấn lúc này mới cuối đầu ghé vai y cắn nhẹ một cái, nói: “Sau khi xong người tựa hồ rất mất mát, làm sao, không hài lòng sao?”

Mỹ nhân cuối cùng từ lời đùa của hấn mà khôi phục tinh thần, nhìn chăm chăm hấn nói: “Vì sao người không chịu hỏi tên ta!”

Lúc này Lý thợ may đã mặc quần áo mới vào cho mỹ nhân, hấn nhét lại vạt áo của y, khuôn mặt ôn hòa, con ngươi lại mang theo mấy phần lãnh đạm.

“Hỏi thì thế nào, không hỏi thì thế nào, quan hệ giữa chúng ta chỉ như vậy mà thôi.”

Dù mỹ nhân đã sớm bị hắn rèn thành một trái tim sắt đá, cũng không khỏi bị lời nói của hắn làm tổn thương.

Y lạnh mặt quay đầu, “Vậy người hỏi, ta cần gì phải trả lời người.”

Dứt lời y liền giận đùng đùng bỏ đi.

Lý thợ may nhìn theo bóng lưng y, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Cần gì phải thâm giao.

Sớm muộn cũng phải sinh ly tử biệt.

Lý thợ may mở cửa sổ, trong lòng suy nghĩ bộ đầu có lẽ sẽ lại tìm đến hắn, cũng không có ý nghĩ gì khác, hắn xoay người, đem hộp gỗ đàn hương bên trong lấy ra, sau đó dùng một mảnh gấm tinh tế lau chùi hai cạnh kéo sắc bén.

Chỉ thấy đoạn gấm trắng nhiễm một mảnh huyết sắc.

4. Chương 4

Editor: Con Dê Bay

Bà mối Triệu chết rồi, tiểu thư tửu lâu lại đến.

Tiểu thư tửu lâu đáng người thương tha đi tới, thẹn thùng liếc nhìn hắn một cái, “Lý thợ may, đã lâu không gặp.”

Lý thợ may cười ôn hòa, “Gần đây trong tiệm có một vài vật liệu mới, tiểu thư đến xem sao?”

“Ta không phải muốn cái này.” Tiểu thư tửu lâu chạm một cái vào gương mặt đang nóng lên của chính mình, gương mặt liếc nhìn hắn. “Lý thợ may, người nhớ ta là ai không?”

Biểu tình trên mặt Lý thợ may càng thêm ôn nhu, “Mỹ nhân như tiểu thư tự nhiên là...”

Không nhớ.

“Nhớ.”

Tiểu thư tửu lâu mặt mũi mừng rỡ, nhưng nàng nhìn khuôn mặt tuần tú của Lý thợ may, nhìn đi nhìn lại nhiều lần muốn nói gì, cuối cùng đỏ mặt xoay người.

Lý thợ may cũng không ngại, trong lòng nghĩ về mấy bộ quần áo chút phải làm. Bầu không khí nhất thời yên tĩnh, mãi đến khi bên ngoài có người đi ngang qua liếc mắt một cái, hướng bên trong cười trên nói: “Lý thợ may cùng tiểu thư tửu lâu thật là trai tài gái sắc nha, khi nào có chuyện vui?”

Người nọ vừa dứt lời, Lý thợ may liền nhíu mày một cái, ngón tay bị dây kéo làm bị thương.

Càng sốt ruột hơn, tiểu thư tửu lâu đỏ mặt nói: “Lý thợ may, ta vui mừng cho người.”

Nên tới vẫn phải tới, Lý thợ may thở dài, nghiêm túc nói: “Ta đã có thê tử, đời này sẽ không có thêm người thứ hai.”

Tiểu thư tửu lâu bối rối, “Thế nhưng, nhưng bà mối Triệu nói người...” nói dối.

Lời còn chưa nói hết, ngoài cửa đã có một mỹ nhân đi tới, nhìn kỹ trong ánh mắt còn cất giấu mấy phần nôn nóng, mỹ nhân mím môi trực tiếp đến bên cạnh Lý thợ may nắm chặt tay hắn, cúi đầu hỏi tiểu thư tửu lâu: “Người tìm phu quân ta có chuyện gì?”

Tiểu thư tửu lâu nhìn đôi mắt đẹp tỏa sáng của y, nửa ngày mới hiểu rõ ý tứ, “A a a?”

Lý thợ may ngênh đón ánh mắt mờ mịt của tiểu thư tửu lâu, hấn vốn nên rũ sạch quan hệ, nhưng bàn tay vừa lạnh vừa sáng nắm tay hấn bên dưới ra sức lớn đến mức gần như run rẩy, Lý thợ may cười cười: “Gia cảnh tại hạ mộc mạc, thê tử đã bầu bạn với ta nhiều năm, tiểu thư hấn sẽ không thích người bất trung bất nghĩa.”

Tiểu thư tửu lâu nghe được sững sốt một chút, cảm thấy có chỗ nào không đúng, lại cảm thấy rất có đạo lý.

“Vâng, ta thích chính là nhân phẩm của người. Ai? Chờ chút, các người không phải đều là đàn ông sao...”
Tiểu thư tửu lâu bỗng nhiên phản ứng lại.

Mỹ nhân được tiếp thêm sức, gương cầm cao ngạo nói: “Ta khó coi sao?”

Tiểu thư tửu lâu đỏ mặt: “Rất, rất đẹp.”

“Vậy ta chỗ nào không tốt?”

“Cũng...đều tốt.”

Tiểu thư tửu lâu trong lòng khó xử, vì sao cả hai đều đẹp mắt như vậy.

Cuối cùng tiểu thư tửu lâu đi, mỹ nhân ở trên giường phía sau phòng quần lấy Lý thợ may một lần lại một lần.

Thời điểm xong việc sắc trời đã tối, mỹ nhân đang muốn đứng lên mặc quần áo, Lý thợ may từ sau đem người ôm lại đè xuống giường, bên tai mỹ nhân thấp giọng nói: “Tối nay lưu lại không?”

Hậu huyết mỹ nhân còn ngậm lấy dịch thể của hấn, nghe vậy cả người run lên, vừa có chút mờ mịt, vừa có chút không dám tin quay đầu lại nhìn hấn, nhưng mà Lý thợ may chậm rãi động hạ thân, “Ồ lại đây không?”

Lòng mỹ nhân hốt hoảng, thân thể càng mẫn cảm, cuối cùng bị Lý thợ may chặn lại tính khí hung hãn mà làm một phen, trong mơ màng liền đồng ý.

Lại thêm một lần nữa, mỹ nhân đã mệt đến không mở mắt nổi, Lý thợ may chống tay bên giường lẳng lặng nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của mỹ nhân, con mắt u tối không rõ.

Ngày hôm sau, tiểu thư tửu lâu không chết, bộ đầu vẫn lặng lẽ chờ bên ngoài tiệm may thở dài nhẹ nhõm.

Lý thợ may mở mắt thấy giường trống không, hấn ngồi dậy đem cây kéo trong hộp lấy ra, thấp giọng cười một tiếng.

5. Chương 5

Editor: Con Dê Bay

Sau đó mỹ nhân cũng đến mấy lần, hai người phiên vân phúc vũ* làm một phen, góc phòng giường nhỏ đều là vết tích hoan ái của hai người, nhưng mỹ nhân rõ ràng cảm nhận được Lý thợ may đối với y tốt hơn nhiều. Rõ ràng nhất chính là bớt nói những lời làm người ta chán ghét.

* Thành ngữ “Phiên vân phúc vũ” () là dạng rút gọn của “Phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ” (). Ý nghĩa của thành ngữ này là chỉ sự thay đổi như chong chóng, không biết đầu mà lần. Nghĩa bóng chỉ những người hay thủ đoạn, phản phúc, lẻo lá, đảo điên. Nó có xuất xứ từ bài thơ “ ” [Bản giao hành] của (Đỗ Phủ)

trannhuong.net/tin-tuc-18683/nhung-thanh-ngu-co-xuat-xu-tu-tho-co-va-dien-co-6.vhtm

Mình cũng không hiểu chỗ này lắm. Cầu cao nhân chỉ điểm.

Rất nhiều người đều cảm thấy Lý thợ may ôn nhu dễ thân cận.

Cũng chỉ có mỹ nhân rõ ràng nhất, người này bên ngoài ôn nhu, bên trong lạnh lùng khiến người run sợ.

Khoát lên một tấm da ôn nhu, nhưng bản chất lại là hàn băng phách.

Lần sau, mỹ nhân thấy Lý thợ may chỉ có một mình liền muốn tự mình xuống bếp nấu cơm giúp Lý thợ may, nhưng y không có kinh nghiệm ở phương diện này, làm phòng bếp ngổn ngang, Lý thợ may đến nhìn thấy, ngẩn người, bất giác mỉm cười đi tới một tay cầm lấy cái muỗng trong tay y, một tay kéo y ra sau lưng hắn nói: “Sao ngươi lại tới nơi này? Đôi tay này của ngươi, cũng không giống như biết làm những việc như thế này.”

Y liền đứng phía sau Lý thợ may, đôi tay đã cắt qua ngàn vạn kiện xiêm y đang che trước mặt, mỹ nhân nhìn bờ vai dày rộng, mím mím môi, đem đầu đặt lên, lặng lẽ vòng hai tay ôm lấy eo hắn. Khi làm như vậy, y đã chuẩn bị tinh thần, Lý thợ may cười phong độ nhẹ nhàng nói với y, hắn không thích người khác dựa gần hắn như vậy.

Kết quả Lý thợ may chỉ là nói: “Nhìn người khác làm thức ăn vui sao?”

Mỹ nhân ngửi mùi trên người Lý thợ may, sắc mặt ửng hồng, không lên tiếng.

Nhưng trong lòng hắn thầm đáp: Nhìn người nấu ăn rất vui.

Lý thợ may tập mãi thành quen, lăm bầm lầu bầu tựa như nói: “Rất nhiều năm trước khi chưa đến nơi này ta chính là đầu bếp trong nhà, các ca ca tỷ tỷ ra ngoài chơi đùa trở về, đầu tiên là vào bếp nhìn chăm chăm xem ta có đang làm thức ăn không, nếu đã làm xong, bọn họ sẽ từng người đến vò đầu ta, đem tóc ta vò giống cái ổ gà sau nhà mới hài lòng, còn nếu chưa làm xong hoặc chưa nấu, bọn họ sẽ làm bộ trách cứ ta mấy câu sau đó lấy cái muỗng trong tay ta để ta nhìn họ làm.”

Dừng một chút, Lý thợ may cười nhẹ một tiếng: “Kỳ thực bọn họ làm rất khó ăn, lần nào cũng phải cố gắng mà ăn xong cơm, sau đó vẽ mặt đau khổ nói với ta, tiểu đệ à, các ca ca tỷ tỷ lưỡi biếng, nhưng ngươi không được biếng nhác, nếu không cả nhà mình đều phải chết đói. Ngươi biết không, thật ra thì tài nấu ăn của ta so với cắt quần áo thì lợi hại hơn nhiều.”

Lý thợ may đang cười, khoe mắt chân mày đều là ý cười.

Mỹ nhân nhưng lại thấy lòng đau đớn, cơ hồ nhắm mắt lại không muốn nhìn mặt hắn.

Cuối cùng y chỉ trầm thấp trả lời một câu: “Ta biết.”

“Phải không? Ngươi biết.”

Mỹ nhân mơ hồ cảm thấy ngữ khí của Lý thợ may có chút quái dị, nhưng y càng kích động trả lời một câu: “Ta sẽ cùng ngươi.”

Nói xong y liền ý thức câu này có chút không ăn nhập với câu trước, có chút hối hận, nhưng Lý thợ may lại vỗ vỗ tay hắn, “Tránh qua một bên, ta dạy ngươi.”

“Cái gì?” Mỹ nhân sững sốt một chút.

“Không muốn nhìn, muốn đến làm thử sao?”

Nguyên lai là nói đến việc nấu ăn.

Mỹ nhân cho là mình nghe nhầm, đây thật sự là Lý thợ may?

Hắn tại sao lại không có nói, ngươi không cùng ta được.

Quá kỳ quái.

Sau nhiều lần đều là như vậy, mỹ nhân cơ hồ cho là, Lý thợ may rất cuộc thích y.

Mãi đến khi có khách đến.

Trong thành có một tên đạo sĩ, ngày thường đều ở trong đạo quan không dễ dàng xuất môn. Ngày đó hắn lại đi đến tiệm may, mỹ nhân trốn trong phòng chỉ nhìn thấy gò má của người đó, cuối cùng mình bạch vì sao đạo sĩ lại không dễ dàng ra khỏi cửa.

Đạo sĩ là một mỹ nhân.

Một thân đạo bào cũng không dấu được phong thái xinh đẹp phong lưu.

Nếu là thường xuyên xuất môn, còn đến mức nào?

Mỹ nhân theo bản năng sờ sờ mặt mình, có chút ngẩn ra, y cho là Lý thợ may nguyện ý cùng y làm chuyện đó vì mặt y, nhưng giờ lại có một người đẹp đến, mỹ nhân lạnh như băng nhìn người đang nói chuyện, lại nhìn Lý thợ may, trong đôi mắt bỗng nổi lên tơ máu, y nhắm mắt lại, khắc chế mà nắm chặt nắm đấm, lúc mở mắt ra, hai mắt đỏ ngầu như máu.

Y không khắc chế nổi.

Đạo sĩ đứng trong phòng lẳng lặng hồi lâu, Lý thợ may cũng không đuổi người, cũng không hỏi hấn muốn cất loại áo quần gì.

Ước chừng một khoảng thời gian, ánh mắt đạo sĩ nhìn về cây kéo của Lý thợ may.

“Cây kéo này của người có hung tính rất lớn.”

Lý thợ may lạnh nhạt nói: “Người nhìn nhầm rồi, chẳng qua chỉ là một cây kéo phổ thông thôi.”

Đạo sĩ liếc mắt nhìn hấn, “Ta sẽ không nhìn lầm, cây kéo này của người là vật hung sát.”

Lý thợ may ôn hòa cười cười. “Vậy thì sao?”

Đạo sĩ sửng sốt một chút, tựa hồ không nghĩ đến hấn thẳng thắn như vậy.

Sau đó hấn nhú mày, “Đưa ta phong ấn nó.”

Lý thợ may buồn cười đem nó cất lại vào hộp, lúc này mới xoay người nói với hấn: “Người không phong ấn được nó.”

Đạo sĩ tự tin: “Không có ta phong ấn yêu tà, cây kéo này sẽ giết hại người.”

Lý thợ may lấy tay phủi một chiếc lá rụng trên vai đạo sĩ, “Nhưng nó không phải yêu tà, bất quá chỉ là hóa linh.”

Đạo sĩ cả kinh lui về phía sau một bước, nghe lời của hấn càng ngạc nhiên: “Người đều biết?”

“Đồ vật của ta, sao ta không biết? Chẳng qua là sớm muộn hay thôi.” Lý thợ may quay lại đóng cửa, cười như không cười đứng bên cạnh cửa, con người lại băng lãnh đến cực điểm, “Người chắc không biết, vậy thì ta hỏi một câu, người có biết vì sao cây kéo này lại hung sát không?”

6. Chương 6

Editor: Con Dê Bay

Đạo sĩ thấy Lý thợ may đóng cửa, sắc mặt trở cuộc biến đổi, “Người đóng cửa làm gì?”

Lý thợ may tiến lên mấy bước, chỉ hai má, thở dài nói: “Cả người đều lạnh lên, tiểu đạo trưởng hàng yêu trừ ma lợi hại như vậy sao lại sợ một phạm nhân như ta chứ? Ta chỉ là thấy bên ngoài gió lớn, lo lắng tiểu đạo trưởng sẽ bị lạnh thôi.”

Vừa nói hấn vừa ôn nhu cười, ánh mắt thẳng thắn mà chân thành.

Nhưng đạo sĩ không quên ánh mắt hấn lúc trước, nhớ lại lúc bộ đầu nói với mình người này có thể là hung thủ sát hại vài mạng người, trong lòng nhất thời đau khổ không thể tả. hấn hàng yêu trừ ma là một chuyện, việc đánh nhau với người ta từ nhỏ đến lớn đều phải nhờ bộ đầu giúp, cho dù vậy cũng bị đánh sưng mặt sưng mũi.

Nếu Lý thợ may thật sự là hung thủ giết người –

Đạo sĩ bắt an giật giật chân, dứt khoát nói với hắn: “Ta làm sao biến cây kéo của ngươi vì sao hung sát như thế, để ta đoán không bằng ngươi nói cho ta.”

“Cũng được.” Lý thợ may gật gật đầu nhìn đạo sĩ một cái, nói: “Dĩ nhiên là vì nhuộm huyết.”

Đạo sĩ nín thở chờ nghe tiếp.

Hồi lâu, trong giọng nói của đạo sĩ mang theo mấy phần khẩn cấp: “Sau đó thì sao?”

Lý thợ may mặt đầy kinh ngạc nhìn hắn: “Tiểu đạo trưởng còn muốn sau đó cái gì?”

Đạo sĩ cơ hồ cho là mình nghe lầm, gương mặt hồng xinh xắn trong chốc lát chuyển đen.

Lý thợ may lúc này mới cười nói: “Cây kéo này trước kia vốn không phải là kéo, mà là một thanh đoản đao, sau đó bị ta nấu chảy làm thành cây kéo.” Hắn rút cho đạo sĩ một tách trà, sau đó ánh mắt dừng ở cây kéo trong hộp, bộ dáng như nhìn thần thánh, trong tiệm yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh của hắn, “Nhiều năm trước trong nhà hạn hán, trên mặt đất không một ngọn cỏ, lúc đầu còn có vỏ cây để ăn, khi vỏ cây hết rồi, người đoán xem bọn họ ăn cái gì?”

Đạo sĩ mờ mịt.

“Ăn người.”

Đạo sĩ trong lòng lặng đi, lập tức nhú chân mày: “Chuyện thương thiên hại lý như vậy chắc chắn sẽ tạo ra oan hồn ác quỷ khắp nơi.”

Lý thợ may không trả lời hắn, mà tiếp tục lời nói của mình: “Huynh đệ tỷ muội chúng ta không ai muốn ăn thịt người, đại ca ra ngoài kiếm thức ăn bị đám người nghèo truy đuổi làm bị thương, sau khi về nhà liền ngã bệnh, năm ấy tỷ tỷ ta mới mười bảy, các đệ đệ đều đói bụng cả người không còn chút sức lực nào, có một ngày có người đến nhà chúng ta, tỷ tỷ đem chúng ta giấu trong đám rơm rạ phía sau nhà, một mình nằng đi ra ngoài ứng phó. Kết quả mấy người kia mới nhìn thấy tỷ tỷ ta lại hung thần ác sát mà đem nằng trối lại, trực tiếp lột da gặm thịt uống máu nằng. Đại ca tức giận không để ý bản thân mình đang bệnh nặng, dùng đoản đao cắt đứt cổ họng bọn họ, sau việc đó huynh ấy cũng thoi thóp.

Đạo sĩ sắc mặt trắng bệch, Lý thợ may dừng một chút, vẫn cười như gió xuân: “Sau đó đại ca hỏi ta cùng hai ca ca trên ta, các người còn có thể chống đỡ được nữa không? Hai ca ca nhìn thi thể nhị tỷ, nói không chịu đựng nổi, thế nhưng tiểu đệ còn có thể tiếp tục chống đỡ. Ta lúc đó sợ hết hồn, các ca ca sờ mặt ta, nói đệ đệ làm đồ ăn tốt lắm, đệ đệ có cơ hội sống, để cho đệ đệ sống tiếp đi. Người đoán xem sau đó thế nào?”

Đạo sĩ nghi ngờ nói: “Ta chỉ biết là ngươi còn sống.”

Lý thợ may thở dài một cái: “Phải, ta đương nhiên còn sống, các ca ca một tối dùng đoản đao tự sát, đại ca trước khi chết nói với ta, để ta đem máu thịt của bọn họ cũng nuốt xuống, nửa điểm cũng không cần cho người khác, ta làm sao có thể không sống? Sau đó ta xa xứ phiêu bạt đến nơi này, nấu chảy đoản đao mở tiệm may, cây kéo này nhuộm máu không sai, nhưng trên người nó đã có mấy mạng người, sát khí sao lại không nặng chứ? Sự tình như thế, nó có lỗi gì đâu. Bất quá—”

Lý thợ may đứng lên đề lại thanh chắn cửa, lộ ý cười, con ngươi u ám không rõ: “Nó phải bồi ta cả đời, nó muốn lưu lại nhất định phải ăn thịt người, mọi tội ác cũng là từ ta, tiểu đạo trưởng muốn phong ấn nó cũng thật không biết điều. Bằng không, tiểu đạo trưởng thử một lần xem?”

Đạo sĩ sợ hãi nhảy đến một góc: “Ngươi, ngươi muốn giết ta?”

Lý thợ may nghiêng đầu một chút, cả người đều là ý cười: “Có gì không thể?”

“Ta—” Đạo sĩ đang cả kinh không biết phải làm thế nào mới đúng, bỗng nhiên thấy Lý thợ may kéo ván cửa ra, vội vàng dùng hết sức bình sinh nhanh chân kéo cửa rồi chạy đi.

Đợi đạo sĩ đi rồi, Lý thợ may mới lạnh nhạt phất phất bụi bặm trên tay, lắc đầu cảm khái nói: “Trên đời này người có vẻ ngoài tốt thật nhiều, nhưng có đầu óc lại không có bao nhiêu.”

Xong hắn muốn đi xem mỹ nhân ở hậu viên làm gì.

Đợi đến khi hần tìm một phen không thấy người, mới đứng trong hậu viện không một bóng người mà trong lòng bất đắc dĩ.

“Xem ra người nhà ta cũng không có đầu óc.”

7. Chương 7

Editor: Con Dê Bay

Đạo sĩ một đường vội vội vàng vàng hướng về phía nhà bộ đầu mà đi.

Hần vừa nãy bị Lý thợ may làm kinh sợ, lại từ đó biết Lý thợ may chính là hung thủ giết người trong thành này, cái gì mà gương mặt tuyệt mỹ xuất trần, cái gì bình tĩnh hồ hững đã biến lên chín tầng mây.

Hần sợ Lý thợ may cầm kéo đuổi theo sau đem hần diệt khẩu.

Trên đường cây rừng sum suê, ánh nắng ảm đạm, đạo sĩ đi đi bồng dừng chân lại, nhảy bèn nhận ra có gì đó không đúng.

Con đường này quá yên tĩnh, quá lạnh, quá tối.

Đạo sĩ lập tức tỉnh táo lại, con đường này sợ là có yêu tà tác quái, giơ tay lên muốn phá ma chú, bỗng nhiên cả kinh, tứ chi chẳng biết lúc nào bị cây mây trói lại, mà hần nửa điểm cũng không phát hiện.

“Yêu nghiệp phương nào!”

Trong rừng vắng lặng chốc lát, đạo sĩ cũng không dám buông lỏng nửa phần, sau đó hần run người, sợ hãi phát hiện một bàn tay lạnh như băng từ phía sau xoa xoa mặt hần.

“Yêu nghiệt?” Âm thanh người kia khàn khàn không nặng không nhẹ lắm lắm, “Đạo trưởng mới là yêu nghiệt, khuôn mặt này...”

Khí tức băng lãnh ở bên cổ đạo sĩ, hần không khỏi co rúm một chút, sau đó hần nhìn lấy một mỹ nhân chậm rãi từ phía sau đi đến trước mặt hần, mặt không thay đổi nắm cầm hần mà quan sát một hồi, đôi môi hé mở, con ngươi lạnh lùng nhìn hần tràn đầy chán ghét.

“Trên người người có mùi vị hần, hần chạm qua người.”

Nói xong, mỹ nhân lại gần ngửi một cái, trong giọng mang theo tức giận: “Hần quả nhiên chạm qua người, hần thích người sao? Hần đụng chỗ nào?”

Đạo sĩ ngơ ngác, sau đó nhìn hai mắt mỹ nhân, nhất thời cảm thấy lạnh lẽo.

Mỹ nhân hai mắt đỏ ngầu, chính là bộ dáng yêu tà nhập ma.

“Người đang nói gì?”

Đạo sĩ vừa nói, một bên âm thầm lấy ngón tay hư không vẽ bùa, nhưng tiếp theo lại bị mỹ nhân chớp mắt tóm gọn, trực tiếp bẻ gãy xương tay.

Đạo sĩ cơ hồ kêu đau thành tiếng, mỹ nhân đem hần đập ngã trên mặt đất, khuôn mặt lãnh diễm từ trên cao nhìn xuống hần, “Đạo sĩ hoa phục* nếu phải dùng tay, ta liền phá hủy đôi tay này của người. Hần chạm qua người ta không thích, cho nên không muốn làm việc dư thừa, ta hiện tại chỉ muốn nghe một chút, hần chạm vào chỗ nào của người, thích nhất nơi nào của người?”

* Nguyên văn: mình không hiểu ý chỗ này. Cầu cao nhân chỉ điểm.

Đạo sĩ thống khổ co rút trên đất, “Người nói ai, ta căn bản không hiểu ý người.”

Hần dù thế nào cũng không hiểu được, hần là một đạo sĩ, cư nhiên bị một yêu ma không biết từ đâu đến đập ngã, còn bị hỏi những câu khó hiểu.

Mỹ nhân cũng không quan tâm hấn nghĩ gì, y nôn nóng nhú lông mày, nói năng lộn xộn: “Không được, người không được nói, ta chính là không thích nghe tên hấn từ miệng người, hấn yêu thích chính là ta, không, hấn không thích ta, hấn là người của ta, không phải người của người... A!”

Mỹ nhân thống khổ bóp trán, “Đau”

Đạo sĩ gãy xương tay so với y còn đau hơn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bỗng nhiên rõ ràng, minh bạch người mỹ nhân nói là ai.

“Lý thợ may giết người, người, người là cây kéo của hấn!”

“Giết người?” Mỹ nhân lắng xuống quái dị nhìn hấn.

“Lý thợ may chính miệng thừa nhận. Hấn cùng ta nói chuyện của hai người, ta niệm tình người thân bất do kỷ vốn muốn bỏ qua cho người”. Đạo sĩ nhin đau, nuốt một ngụm nước bọt khuyên giải nói, “Hấn vì người giết nhiều người như vậy, chính là để người cùng hấn sống đến hết đời, người lại giết ta sẽ bị trời phạt.”

Mỹ nhân trầm mặc một hồi, sắc mặt tái nhợt nhìn xa xăm.

“Hấn biết ta sao?”

“Cái gì?” Đạo sĩ mơ hồ.

“Ta không muốn để hấn biết.” Mỹ nhân cuối đầu, con mắt đỏ như máu nhìn về phía đạo sĩ, lẩm bẩm hỏi, “Hấn nói, muốn cùng ta một đời sao?”

Đạo sĩ đang muốn trả lời, mỹ nhân lại cười lạnh một cước đạp lên mặt phải của hấn.

“Đừng nghĩ ta nghe xong sẽ sợ những nguyên rửa của người, hấn chạm qua người, ta không thích, cũng không thích khuôn mặt này của người, có nói dối cũng phải nói dễ nghe chút. Còn nữa, để ta nói cho người biết một chuyện.”

“Những người trong thành đó là ta giết.”

8. Chương 8

Editor: Con Dê Bay

Mỹ nhân vừa dứt lời, bộ đầu liền cầm kiếm từ trong rừng lao ra, trường kiếm lóe bạc quang, mỹ nhân vừa nhìn liền biết không phải vật phạm, chỉ thấy bộ đầu lấy thế nhanh như chớp không kịp bịt tai nhấc người đang nằm dưới đất lên ném qua một bên, đạo sĩ thống khổ kêu một tiếng, bộ đầu lúc này mới quay đầu lại nhìn hấn một cái.

“Người ngu ngốc, đã nói bao lần rồi, không có ai đứng im cho người đánh hết.”

Đạo sĩ trên mặt lộ mấy phần ủy khuất: “Ta chỉ muốn giúp người, nào biết hấn lợi hại như vậy.”

Bộ đầu liếc hấn một cái: “Im miệng.”

Sau đó bộ đầu quan sát mỹ nhân, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Ta vừa nãy nghe được, là người giết những người trong thành.”

Mỹ nhân cũng không thèm nhìn hấn, hai mắt đỏ ngầu nhìn đạo sĩ, đạo sĩ như con thỏ sợ đến nhảy cẫng lên, chớp mắt sau mỹ nhân liền đứng trước mặt đạo sĩ, cau mày, vẻ mặt đấu tranh: “Hấn chạm qua người, ta muốn giết người, ta không thể không giết người.”

Đạo sĩ không dám cử động, nhìn mắt mỹ nhân run run nói: “Người nhập ma, cái này không phải là chân tâm của người, mau tỉnh lại đi.”

“Chân tâm? Cái gì là chân tâm, ta ghét người, cho nên muốn giết người, có vấn đề gì sao?” Mỹ nhân lạnh lùng nói, cả người đều là ma khí, sau lưng xé gió tấn công, một thanh trường kiếm hướng y đâm tới.

Mỹ nhân lắc mình tránh, bộ đầu che trước người đạo sĩ nheo mắt lại: “Như người nói, phạm là cùng Lý thợ may nói chuyện người đều phải giết?”

“Không hẳn.” Mỹ nhân tựa bưng tỉnh gật gật đầu, sau đó lại nhíu mày, “Không được, giận thì giận, không thể để hắn gây phiền toái.” Dừng một chút, mỹ nhân rút cuộc mạch lạc, “Ta có thể giết chết tất cả những người đem hắn cướp đi.”

“Người!” Bộ đầu giận dữ, đem đạo sĩ đẩy tới góc rồi cầm kiếm cùng mỹ nhân đánh nhau.

Hai người liên tiếp giao thủ mấy hiệp, đến cuối cùng hai người kiệt lực, đạo sĩ nhin đau kết pháp ấn, mỹ nhân bị vây bên trong ấn, bộ đầu mới thở phào nhẹ nhõm hướng đạo sĩ gật đầu tán thưởng: “Coi như người có chút dùng được.”

Bộ đầu nhìn mỹ nhân, đang muốn nói thêm, bỗng nhiên thấy trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ kinh hoàng, đạo sĩ lại là hoảng sợ trốn mất lên, sau đó bộ đầu chỉ thấy eo mình bị vật sắc bén đâm xuyên qua, hắn cuối đầu nhìn một cái, máu chỗ eo đã chảy ướt vải, đợi đến khi đạo sĩ vội vàng xông lên ôm lấy hắn, hắn đã mất đi tri giác.

Chỉ thấy Lý thợ may cười nhạt đứng sau lưng bộ đầu, “Cũng không uống ta chờ các người lâu như vậy.”

Đạo sĩ cơ hồ sợ đến hồn phi phách tán, thất kinh mà nhìn thanh đoản đao cắm ở eo bộ đầu: “Người, các người như vậy...”

“Không phải sợ.” Lý thợ may khom người đem đoản đao dứt khoát rút ra, từ trong tay áo lấy ra một bao dược liệu ném cho đạo sĩ, khổ sở nói: “Làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, bộ đầu đối ta không tệ, ta sẽ không giết hắn, đây là giải được người bây giờ cứu hắn vẫn còn kịp.”

Thấy đạo sĩ hai tay run rẩy kéo vạt áo bộ đầu ra, vội vàng đem thuốc xoa lên vết thương bộ đầu, Lý thợ may lúc này mới nhìn về phía mỹ nhân.

Mỹ nhân hai mắt đỏ đậm nhìn đạo sĩ, ánh mắt hận không thể giết chết hắn, lúc phát hiện ra ánh mắt của Lý thợ may, mỹ nhân thống khổ nhắm mắt lại, chớp mắt liền xuất hiện bên cạnh Lý thợ may, ngón tay gắt gao bóp lấy cổ Lý thợ may, lúc mở mắt đầy sát ý: “Người tình nguyện yêu thích hắn cũng không yêu thích ta, không bằng ta giết người, rồi ăn người.”

Lý thợ may cũng chỉ là phạm nhân, không lâu sau sắc mặt đã tái xanh.

Nhưng mà Lý thợ may lại không chút kinh hoàng, chỉ là ánh mắt trầm lặng nhìn mỹ nhân, “Ta sau khi chết, sẽ xuống địa ngục thay người, như vậy dù là luân hồi người cũng không gặp được ta. Huống chi ta thích hắn lúc nào chứ?”

Mỹ nhân hốt hoảng vội vàng buông tay: “Ta không muốn không được gặp người.”

Lý thợ may sờ sờ cổ thở dài một cái, “Thật là tạo nghiệp mà.”

Nói xong hắn bế mỹ nhân lên, mỹ nhân cứng đờ, ngón tay theo bản năng mà nắm vạt áo hắn, cả người không biết làm sao mà dựa vào lồng ngực Lý thợ may.

Lý thợ may ôm hắn đi một đường xa, sau đó đem mỹ nhân đặt cạnh một khúc gỗ.

Mỹ nhân không hiểu quay đầu nhìn hắn. “Người muốn làm gì...A!”

Lý thợ may cách lớp vải xoay nắn móng y, một bên cúi thắt lưng mỹ nhân.

Hắn cuối đầu chăm chú nhìn mỹ nhân mặt dần đỏ, lông mày cau lại, con ngươi u ám băng lãnh.

“Thật ra ta rất tức giận.”

9. Chương 9

Editor: Con Dê Bay

Mỹ nhân nghe xong, mím môi cúi đầu nhìn xuống đất, bộ dáng có phần ủy khuất.

“Người thấy ủy khuất?”

Lý thợ may trào phúng y một câu, nhìn dáng vẻ im lìm không nói của mỹ nhân cũng không ngại, không lâu sau y phục trên người mỹ nhân đều bị lột sạch, mà trên người hắn lại ăn mặc chỉnh tề. Mãi đến khi bị gió thổi lạnh, mỹ nhân mới khôi phục tinh thần, đang muốn nói gì đó nhưng Lý thợ may lại xoay người y lại, ngửi khí lạnh nhặt mà nói: “Vịn vào cây, ta không muốn thấy đôi mắt đỏ đỏ của người, hôm nay không cho phép nhìn ta.”

“Vịn, vịn cây?!” Mỹ nhân dần tỉnh hồn, một khi y mất khống chế thì thần trí có chút không rõ, bây giờ nhớ lại thật hối hận vạn lần, thật may không làm Lý thợ may bị thương, tình huống này—

Mỹ nhân lỏa thể đứng trong rừng, hai tay vịn cây, sau lưng Lý thợ may ôm y cũng không mang theo bất kỳ âm áp nào, mỹ nhân tự dừng cảm thấy bất an, vừa xấu hổ lại cảm thấy thương tâm.

“Người, người nếu không muốn nhìn thấy ta, vậy chúng ta không làm nữa, cần gì phải đối với ta như vậy...”

“Đây là, vẫn là ban ngày ban mặt...”

Lý thợ may cúi đầu hôn liếm tai mỹ nhân, hay tay từ đùi mỹ nhân xoa xoa đến thịt hạt trước ngực, tựa hồ trừng phạt mà thô lỗ lôi kéo, đem mỹ nhân làm run cả người, hai viên thịt trước ngực vừa đỏ vừa sưng, lúc này hắn mới dọc theo eo mỹ nhân mò xuống dương vật y tinh tế nhào nặn vuốt ve, mỹ nhân nhũ lông mày khó nhịn mà dè lên tay hắn, thấp giọng thở gấp: “Người đừng vuốt, còn làm... còn làm, a, ta không đứng nổi...”

Nhưng Lý thợ may lại tỉnh táo nói với y: “Người không cho ta vuốt, vậy về sau ta không bao giờ làm nữa.”

Mỹ nhân chật vật cắn môi, hô hấp ngừng một chút, trong lòng chua xót, không nhịn được nói một câu: “Người chỉ thích thân thể của ta.”

Vừa dứt lời, đồng tử mỹ nhân chợt mở lớn, hô hấp cơ hồ dừng lại, Lý thợ may lại trực tiếp đem côn thịt của hắn cắm vào, lần này hắn không chuẩn bị gì, hậu huyết cả kinh co rúc lại, Lý thợ may rên lên một tiếng, một tay nhắc chân mỹ nhân mở ra, một tay ôm eo y, ngửi khí không chút ôn nhu: “Câm miệng lại.”

Vừa nói, Lý thợ may lại đâm một cái, lạnh lùng mà điên cuồng cắm vào bên trong hậu huyết mỹ nhân, mỗi lần đâm vào đều kéo ra chút dâm dịch trong hậu huyết, sau đó lại đẩy vào bên trong. Mông thịt mỹ nhân rất nhanh liền bị đụng đến đỏ lên, da thịt y lại là một mảnh đỏ bừng, tóc đen dính mồ hôi bết vào cổ, càng tệ hơn là nước mắt y theo va chạm hung ác của Lý thợ may mà lách tách rơi xuống, làm gương mặt xinh đẹp ngượng ngùng ướt đầm, y không chịu được hé miệng rên rỉ, một chuỗi xuyên ngâm từ đôi môi đỏ tươi tràn ra.

Trong rừng yên tĩnh vốn chỉ nghe tiếng chim hót, giờ khắc này lại có thêm tiếng rên rỉ đầy sáng khoái và phóng đảng của mỹ nhân.

“A a... quá, quá nhanh, chậm một chút... chậm một chút...”

Lý thợ may cười một tiếng: “Kêu như vậy còn không chịu cho ta làm?”

Hắn nhéo nhéo hai hạt thịt trước ngực mỹ nhân, toại nguyện nghe tiếng rên rỉ của mỹ nhân đột nhiên rít lại, xen lẫn với tiếng thở dốc gấp gáp, âm cuối mang theo tia run rẩy, mỹ nhân trong lúc hoảng hốt ý thức được đây không phải là tiệm may mà là khu rừng yên lặng rộng lớn, hậu huyết y vốn tự thích ứng với Lý thợ may, lúc này càng ướt đầm như có nước, hút côn thịt Lý thợ may thêm một cái, ngậm chặt không muốn bỏ ra.

Lý thợ may thấy y bị làm đến thở không ra hơi, cảm thấy thời điểm không sai biệt lắm, động tác dần chậm lại, tập trung bên trong hậu huyết mỹ nhân mà đâm, mỹ nhân lúc đầu có chút bất mãn, chỉ chốc lát bị va chạm dày đặc đến chân run đầu choáng váng, ô ô khóc không ngừng, cảm thấy chỗ khác có chút hư không,

lại không thể là gì khác mà lắc mông dán vào côn thịt của Lý thợ may, muốn hấn dứt khoát một chút, một lát sau mỹ nhân rốt cục vẫn không nhìn được khóc thành tiếng: “Người, ô ô, a... luôn, luôn bắt nạt ta...”

“A, a a...”

Mỹ nhân bất tri bất giác bị làm bắn một lần, lúc này côn thịt y lại lặng lẽ đứng lên, có thể Lý thợ may yêu thích việc dẫn vật y, trong cơ thể y không ngừng mài mài một điểm, làm y cả người run rẩy, co hậu huyết kẹp lấy côn thịt khổng lồ.

Bỗng nhiên, mỹ nhân chân mềm nhũn, cả người muốn khụy xuống, hậu huyết khẩn trương hung hãn co rút, Lý thợ may hí mắt một cái dứt khoát nắm chân y kéo ra, xoay lưng y về phía mình.

“A a a-” Mỹ nhân giữa đầu kêu nửa rên rĩ nửa rít gào, hậu huyết càng cắn chặt hơn, tư thế này làm y sợ hãi ôm chặt cái cây trước mặt, vỏ cây ma sát làm da thịt y từng mảnh từng mảnh đỏ lên, hai hạt thịt trước ngực càng sưng tấy.

Lý thợ may cong cong khoe môi, đột nhiên bắt đầu va chạm hậu huyết mỹ nhân, côn thịt rút hẳn ra, rồi tàn nhẫn đâm vào, âm thanh bộp bộp liên tiếp không ngừng, mỹ nhân bị hấn đẩy về phía trước, sau đó kéo về, theo lực đạo của hấn mà đâm tới, mỹ nhân vẻ mặt hốt hoảng, đầu óc bị khoái cảm từ hậu huyết truyền đến trở nên lộn xộn, nhưng y không quên quay đầu lại, hai mắt ướm át nhìn Lý thợ may nói: “A a, ta, ta muốn nhìn người...”

Lý thợ may trong lòng hơi động, động tác chậm lại, đến hôn lên con mắt hấn, nói: “Không được, không cho người nhìn.”

Mỹ nhân mím môi, viền mắt hồng hồng, quay đầu lại cắn môi, kiềm chế tiếng rên rĩ trong miệng.

Hai mắt y đã không còn vì nhập ma mà đỏ như máu nữa, Lý thợ may vẫn không muốn nhìn y, y sao lại không thương tâm chứ.

Trước đây thời điểm bọn họ hoan ái tốt xấu gì cũng là mặt đối mặt.

Nhưng Lý thợ may chợt nói: “Ngay khi ta đã biết người là cây kéo kia người đã là của ta, ta khi nào cho phép người giết người?”

Mỹ nhân thống khổ nhắm hai mắt, “Ta vốn không muốn người biết trên người ta có nhiễm huyết của các ca ca người.”

Lý thợ may thở dài một tiếng: “Cuối cùng dù ta không ăn máu thịt của họ, nhưng ta biết họ là muốn tốt cho ta, ta cả đời này chỉ muốn theo tâm nguyện của họ, yên ổn mà sống tiếp. Người sao lại giết người? Lẽ nào người không nghe ta thường nói, ta muốn cùng người một đời một kiếp sao? Như thế này bảo ta sao có thể yên ổn sống?”

Tuy rằng hấn là nói với cây kéo, không phải nói với mỹ nhân.

Nói thì nói vậy nhưng động tác của hấn một chút cũng không ngừng, mỹ nhân ở giữa khoái cảm cùng lý trí giãy giụa khóc, “Người gạt ta, người cả tên ta cũng không muốn hỏi, ta thương tâm, ta không khống chế được, ta rõ ràng, rõ ràng là vì người mà sinh, người cũng không yêu ta. Ta thật đau, ta thật rất đau.”

Y vốn ra đời từ oán hận cùng thống khổ, sanh ra đã muốn làm ác, thật vất vả vì Lý thợ may hấn nạy, lại rèn luyện nhân tâm, nhưng đối phương lại không yêu y.

Ban đầu y cũng biết người ma khác biệt, luôn dùng một gương mặt lạnh như băng đối đãi hấn, nhưng trái tim thủy chung lại đặt trên người hấn.

Cái này bảo y làm sao khắc chế.

Lý thợ may trầm mặc một hồi, ôn nhu thả mỹ nhân ra, ôm y ngồi xuống đặt lên người mình.

Hấn sờ lòng bàn tay bị vỏ cây ma sát đỏ của y, “Nơi này đau không?”

Mỹ nhân vô lực đem đầu chôn trong cổ Lý thợ may, lắc lắc đầu.

Lý thợ may đem bàn tay y đặt ở trước ngực, “Nơi này đau không?”

Mỹ nhân không có phản ứng, Lý thợ may dựa lưng vào gốc cây, giơ tay kéo mặt y về hướng mình, Lý thợ may yên lặng nhìn mỹ nhân khóc đỏ mắt, một lát sau nghiêng người qua hôn môi y.

Mỹ nhân hai mắt trừng lớn kinh ngạc, “Đây là lần đầu tiên người nguyện ý hôn ta.”

Lý thợ may cười một tiếng, cũng không đáp lại lời y.

Hắn nói: “Lúc đầu là ta không muốn thích người, người nói ta chỉ thích thân thể người, vậy người có thấy ta làm chuyện này với ai chưa?”

10. Chương 10

Editor: Con Dê Bay

Mỹ nhân nhìn Lý thợ may ngẩn người, nhất thời nửa khắc nghe không hiểu lời hắn.

Lý thợ may cup mắt suy nghĩ chốc lát, nói tiếp: “Khi vừa bắt đầu ta đúng là không thích người, huynh trưởng chết rồi, ta liềm cảm thấy ái tình chính là trời buộc, bọn họ muốn ta sống ta liền sống, nhưng ta không chịu được người bên cạnh ta rồi đi trước ta.”

Dừng một chút hắn lại nói tiếp, cả hắn cũng thấy có chút tàn nhẫn.

“Sau đó ta là vì biết người không phải con người mới nguyện ý tiếp nhận người.” Lý thợ may ôn nhu cười, “Người e rằng không biết lúc đầu ta thậm chí thấy người có chút phiền.”

Thân thể mỹ nhân dần dần cứng đờ.

“Không phải ta chán ghét người, mà là ta nghĩ người như người vốn không thể theo ta cả đời, lại đến trên chộc ta làm gì, còn không bằng để ta cùng cây kéo của ta, mang theo cả máu huyết của ca ca tỷ tỷ cứ như vậy mà sống. Kết quả là càng về sau bên người chỉ còn lại mình người. Bất quá – ”

Lý thợ may nâng cằm mỹ nhân lên, nụ cười nhạt đi, nhẹ giọng: “Ta chính là nhìn trúng người không có lão bệnh tử như phạm nhân, nếu người để ta chết trước ta liền thích người. Nói như vậy người đã hiểu chưa? Có lẽ người muốn hỏi hận...”

Lời nói chợt ngừng lại, Lý thợ may hơi sững sờ.

Mỹ nhân run run vuốt ve mặt Lý thợ may, viền mắt sưng đỏ, rưng rưng muốn khóc.

“Sẽ không hối hận, ta vì người mà sinh, chỉ cần người sống ta mới có thể sống, nếu như người chết ta cũng chết cùng người, chúng ta là một đôi trời sinh. Cho nên...”

Mỹ nhân bỗng nhiên nghiêng người về phía trước ôm lấy Lý thợ may, ghé vào tai hắn thấp giọng nói: “Đừng đau lòng nữa được không, bọn họ là vì muốn người cao hứng mới giúp người lưu lại, về sau ta sẽ cùng người.”

Ta sẽ cùng người.

Vì người sinh, vì người chết.

Người sẽ không phải buồn vì người bên cạnh chết đi nữa.

Lý thợ may cảm giác nước mắt ướt dọc bên cổ mình một đường chảy xuôi sau đó rơi vào lòng hắn.

Hắn nhứ mảy khó chịu lui về phía sau, mỹ nhân lại ôm lấy hắn không buông, không ngừng ghé bên tai hắn mà nỉ non: “Ngũ lang, ngũ lang, đừng thương tâm, có ta cùng người, ta vĩnh viễn cùng người...”

Sau lưng chính là cây cối, Lý thợ may rút cuộc cũng không có đường lui, hắn trầm mặc hồi lâu, lúc này mỹ nhân lại nói: “Ta không cần người yêu thích ta, bây giờ ta chỉ muốn ở cùng người.”

Ngón tay Lý thợ may không khỏi run lên, một lát sau mỹ nhân bỗng cảm giác có một đôi tay do dự mà mờ mịt đụng vào eo mình, y giật mình, cơ hồ cho đó là ảo giác.

Sau đó đôi tay kia rút cuộc đem y ôm vào.

Lý thợ may thở dài một tiếng.

“Nếu ta không thích người, sẽ không nói với người những việc này.”

Mặt trời dần xuống núi.

Mỹ nhân bị Lý thợ may làm đến hung ác, cơ hồ không đứng dậy được.

Lý thợ may đơn giản đem y bế lên.

Trên đường không một tiếng động, mỹ nhân muốn nghe Lý thợ may nói chuyện, trước tiên phá vỡ yên tĩnh.

“Ta giết rất nhiều người” Y không nhận được giải thích, “Ta từ nhỏ mang theo sát tính, không khống chế được.”

Lý thợ may không có trả lời.

Mỹ nhân có chút nóng nảy, “Nếu người vẫn không thích, ta liền, ta liền- ”

Liền như thế nào, y cũng không nói được,

Tạo sát nghiệt, sớm muộn cũng phải trả.

“Ta thay người xuống mười tám tầng địa ngục nhận hết đau khổ, sẽ không uống công người bên ta cả đời, ta không hề mất hứng.”

“Người nói gì?” Mỹ nhân càng gấp gáp, “Đây đều là tội nghiệt của ta.”

“Nguyên nhân là từ ta, ta phải trả.” Lý thợ may dừng bước, “Nếu như người không muốn, không bằng cùng ta xuống địa ngục, làm ác quỷ cùng ta mấy năm.”

Mỹ nhân ngàn vạn lần đồng ý nhưng vẫn cảm thấy đau lòng, y gật đầu một cái bày tỏ đồng ý, trong lòng lại nghĩ khi đó chịu thay Lý thợ may nhiều một chút.

Đi một hồi, mỹ nhân phát hiện đây không phải đường về nhà.

Sau khi hỏi, Lý thợ may cười một tiếng: “Bộ đầu chắc sẽ không bỏ qua cho chúng ta nên lúc ta rời đi liền mang theo ngân phiếu, ta biết cách đó không xa có một ngọn núi, người bình thường sẽ không lên, chúng ta sau này ở đó là được, lúc cần thì xuống núi mua vài món đồ.”

Mỹ nhân đặt cảm lên vai hắn, gương mặt đẹp dễ dàng lạnh như băng.

“Ta cái gì cũng không biết làm, sẽ đem lại phiền toái cho người.”

“Người sao lại không biết làm?” Lý thợ may kỳ quái.

Mỹ nhân lạnh mặt không nói lời nào.

Lý thợ may cười như gió xuân.

“Người vẫn sinh con được cho ta mà.”

Mỹ nhân mặt đỏ lên.

Lý thợ may động viên hắn: “Cứ từ từ mà học.”

Mỹ nhân triệt để đỏ mặt không nói.

Nửa ngày sau mỹ nhân mới nhớ đến một chuyện, có chút oan ức.

“Người chưa bao giờ muốn hỏi tên ta.”

“Người tên gì?”

“Kỳ thật ta không có tên tuổi, ta một mực chờ người đặt tên cho ta.”

Lý thợ may dừng một chút, sau đó nghiêng đầu hơn lên má y.

“Người không cần tên.”

“Người chính là Lý phu nhân.”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cay-keo-cua-ly-tho-may>